

Pytanie prejudycjalne

Czy, w świetle zasad współpracy oraz skuteczności dyrektyw, artykuły 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ przeciwstawiają się możliwości ukarania obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na terytorium kraju karą pozbawienia wolności do czterech lat, w przypadku niezastosowania się do wydanego przez Questore pierwszego nakazu wydalenia z terytorium kraju w terminie 5 dni od doręczenia oraz karą pozbawienia wolności od jednego roku do pięciu lat za niezastosowanie się do kolejnych nakazów — przy równoczesnym obowiązku zatrzymania go przez policję na gorącym uczynku — w wyniku samego braku współpracy z jego strony w postępowaniu dotyczącym wydalenia, a w szczególności w przypadku niezastosowania się do nakazu wydalenia wydanego przez organ administracji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Ragusa (Włochy) w dniu 9 lutego 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Mohamedowi Mradowi

(Sprawa C-60/11)

(2011/C 113/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Ragusa

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Mohamed Mrad

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że dyrektywa 2008/115/WE⁽¹⁾ powinna być bezpośrednio stosowana w wewnętrznym porządku prawnym państwa włoskiego od dnia 25 grudnia 2010 r.?
- 2) Czy art. 14 akapit 5b i art. 14 akapit 5c decreto legislativo nr 286/98 z późniejszymi zmianami jest niezgodny z art. 15 i 16 wspomnianej dyrektywy, czego konsekwencją jest obowiązek odstąpienia przez niniejszy sąd od stosowania uregulowań wewnętrznych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Trento (Włochy) w dniu 10 lutego 2011 r. — postępowanie karne przeciwko El Dridiemu Hassenowi alias Karimowi Soufiemu

(Sprawa C-61/11)

(2011/C 113/16)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte di Appello di Trento

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

El Dridi Hassen alias Karim Soufi

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle zasady lojalnej współpracy, której skutkiem ma być osiągnięcie celów dyrektywy oraz w świetle zasad proporcjonalności, adekwatności i racjonalności kary, art. 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ przeciwstawiają się:

- 1) możliwości objęcia sankcją karną z wykorzystaniem najsurowszych administracyjnych środków przymusu, naruszenia pośredniego etapu postępowania administracyjnego dotyczącego powrotu przed jego zakończeniem??
- 2) możliwości nałożenia kary pozbawienia wolności do lat czterech za sam brak współpracy ze strony zainteresowanego w postępowaniu dotyczącym wydalenia a w szczególności w przypadku nie zastosowania się do pierwszego nakazu wydalenia wydanego przez organ administracji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 98.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-64/11)

(2011/C 113/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R.Layl i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez art. 17 ust. 1 Real Decreto Legislativo 4/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades [królewskiego dekretu z mocą ustawy nr 4/2004 z dnia 5 marca przyjmującego tekst jednolity ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych] Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom przewidzianym w art. 49 TFUE i art. 31 porozumienia EOG.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sporny przepis ustanawia specjalne traktowanie niezrealizowanych zysków spółek, które przenoszą swoją siedzibę do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zaprzestają prowadzenia działalności w Hiszpanii, aby kontynuować ją w innym państwie członkowskim lub przenoszą swoje aktywa do innego państwa członkowskiego. W tych wypadkach państwo członkowskie opodatkowuje niezrealizowane zyski w chwili wyjścia, tak że spółki, których to opodatkowanie dotyczy, muszą zapłacić należność podatkową od niezrealizowanych i hipotetycznych zysków, których być może nigdy nie zrealizują. System ten stanowi wyjątek od zwykłej zasady, zgodnie z którą opodatkowuje się rzeczywisty zysk podatnika w trakcie okresu podatkowego.

Komisja uważa, że taki aspekt hiszpańskiego uregulowania jest sprzeczny z TFUE i porozumieniem EOG, ponieważ jest on środkiem dyskryminującym, a w każdym razie nieproporcjonalnym środkiem ograniczającym swobodę przedsiębiorczości. Hiszpańskie uregulowanie może zniechęcić do przepływu spółek lub aktywów, które mogłyby doprowadzić do lepszej dystrybucji środków finansowych.

Zdaniem Komisji spółki powinny mieć prawo do przenoszenia swojej siedziby lub poszczególnych składników majątku do innego państwa członkowskiego bez konieczności poddawania się nadmiernie złożonym i kosztownym postępowaniom. Zdaniem rzeczony instytucji brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia dla przystępowania do bezpośredniego pobierania podatku od niezrealizowanego zysku przy okazji przeniesienia do innego państwa członkowskiego hiszpańskiej spółki lub zaprzestania działalności w Hiszpanii stałego przedsiębiorstwa siedziby lub też przy okazji przeniesienia do innego państwa członkowskiego aktywów posiadanych w Hiszpanii, w sytuacji, gdy opodatkowanie to nie istnieje w porównywalnych sytuacjach krajowych.

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-74/11)

(2011/C 113/18)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Koskinen i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że dopuszczając włączenie do grup podatkowych VAT podmioty niebędące podatnikami podatku VAT i ograniczając system rejestracji grupowych do podmiotów świadczących usługi finansowe i ubezpieczeniowe, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹);

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 11 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (VAT) państwa członkowskie mogą uznać za jednego podatnika osoby, które będąc niezależnymi pod względem prawnym, są ściśle powiązane pod względem finansowym, ekonomicznym i organizacyjnym. W art. 9 ust. 1 dyrektywy zdefiniowano pojęcie podatnika.

Zdaniem Komisji dyrektywa 2006/112/WE nie umożliwia włączenia podmiotów niebędących podatnikami VAT do grup podatkowych w zakresie VAT i rozszerzenia w ten sposób praw i obowiązków podatników na podmioty niebędące podatnikami. W związku z tym fińskie przepisy, które dopuszczają włączenie podmiotów niebędących podatnikami do grup podatkowych w zakresie VAT jest sprzeczne z dyrektywą. Wykładnia Komisji jest również zgodna z ratio legis art. 11 polegającym na uproszczeniu administracji i zapobieganiu nadużyć.

System rejestracji grup podatkowych przewidziany w przepisach fińskich narusza ponadto art. 11 dyrektywy 2006/112/WE, ponieważ w ramach fińskiego prawa w dziedzinie podatku VAT zakres zastosowania rejestracji grupowych jest ograniczony do przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie finansów lub ubezpieczeń. Zdaniem Komisji system rejestracji grupowej powinien mieć zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw mających siedzibę w danym państwie członkowskim, niezależnie od rodzaju wykonywanej działalności. Wspólny system podatku VAT jest systemem jednolitym i wprowadzone do tego systemu uregulowanie szczególnie powinno mieć zasadniczo zastosowanie ogólne. Brzmienie art. 11 dyrektywy 2006/112/WE nie wskazuje na to, że dane państwo członkowskie może ograniczyć zastosowanie rejestracji grupowej w zakresie VAT do określonych grup prowadzących określony rodzaj działalności. Ratio legis art. 11 dyrektywy VAT również przemawia za wykładnią, wedle której przepis ten obejmuje wszystkie przedsiębiorstwa, niezależnie od zakresu działalności. W związku z tym, że przepisy fińskie z dziedziny podatku VAT ograniczają rejestrację grupową do określonych grup, nie są one również zgodne z ustanowioną w prawie europejskim ogólną zasadą równego traktowania.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.